

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 28 kwietnia 2015 r. – Komisja Europejska/Rada Unii Europejskiej

(Sprawa C-28/12) ⁽¹⁾

(Skarga o stwierdzenie nieważności — Międzynarodowe umowy mieszane — Decyzje zezwalające na podpisanie i tymczasowe stosowanie tych umów — Decyzja Rady i przedstawicieli państw członkowskich zebranych w Radzie — Autonomia porządku prawnego Unii — Udział państw członkowskich w procedurze i decyzji przewidzianych w art. 218 TFUE — Sposób głosowania w Radzie)

(2015/C 213/05)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: G. Valero Jordana, K. Simonsson i S. Bartelt, pełnomocnicy)

Interwenient popierający żądania strony skarżącej: Parlament Europejski (przedstawiciele: R. Passos i A. Auersperger Matić, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: M.-M. Joséphidès, E. Karlsson, F. Naert i R. Szostak, pełnomocnicy)

Interwenienci popierający żądania strony pozwanej: Republika Czeska (przedstawiciele: M. Smolek i E. Ruffer, pełnomocnicy), Królestwo Danii (przedstawiciele: U. Melgaard i L. Volck Madsen, pełnomocnicy), Republika Federalna Niemiec (przedstawiciele: T. Henze, N. Graf Vitzthum i B. Beutler, pełnomocnicy), Republika Grecka (przedstawiciele: A. Samoni-Rantou i S. Chala, pełnomocnicy), Republika Francuska (przedstawiciele: G. de Bergues, F. Fize, D. Colas i N. Rouam, pełnomocnicy), Republika Włoska (przedstawiciele: G. Palmieri, pełnomocnik, wspierany przez P. Gentilego, avvocato dello Stato), Królestwo Niderlandów (przedstawiciele: C. Wissels i J. Langer, pełnomocnicy), Rzeczpospolita Polska (przedstawiciele: B. Majczyna i M. Szpunar, pełnomocnicy), Republika Portugalska (przedstawiciele: L. Inez Fernandes i M.-L. Duarte, pełnomocnicy), Republika Finlandii (przedstawiciel: J. Heliskoski, pełnomocnik), Królestwo Szwecji (przedstawiciel: A. Falk, pełnomocnik), Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (przedstawiciele: C. Murrell i L. Christie, pełnomocnicy, wspierani przez R. Palmera, barrister)

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji 2011/708/UE Rady i przedstawicieli rządów państw członkowskich Unii Europejskiej zebranych w Radzie z dnia 16 czerwca 2011 r. w sprawie podpisania w imieniu Unii i tymczasowego stosowania Umowy o transporcie lotniczym między Stanami Zjednoczonymi Ameryki, z jednej strony, Unią Europejską i jej państwami członkowskimi, z drugiej strony, Islandią, z trzeciej strony, i Królestwem Norwegii, z czwartej strony; oraz w sprawie podpisania w imieniu Unii i tymczasowego stosowania Umowy dodatkowej między Unią Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, Islandią, z drugiej strony, i Królestwem Norwegii, z trzeciej strony, dotyczącej stosowania Umowy o transporcie lotniczym między Stanami Zjednoczonymi Ameryki, z jednej strony, Unią Europejską i jej państwami członkowskimi, z drugiej strony, Islandią, z trzeciej strony, i Królestwem Norwegii, z czwartej strony.

- 2) Skutki decyzji 2011/708 zostają utrzymane w mocy do czasu wejścia w życie w rozsądnym terminie liczonym od daty wydania niniejszego wyroku nowej decyzji, która powinna zostać przyjęta przez Radę Unii Europejskiej na podstawie art. 218 ust. 5 i 8 TFUE.
- 3) Rada Unii Europejskiej zostaje obciążona kosztami postępowania.
- 4) Republika Czeska, Królestwo Danii, Republika Federalna Niemiec, Republika Grecka, Republika Francuska, Republika Włoska, Królestwo Niderlandów, Rzeczpospolita Polska, Republika Portugalska, Republika Finlandii, Królestwo Szwecji, Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej oraz Parlament Europejski pokrywają koszty własne.

⁽¹⁾ Dz.U. C 73 z 10.3.2012.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 29 kwietnia 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Rotterdam – Niderlandy) – Levensverzekering Mij NV/ Hubertus Wilhelmus van Leeuwen

(Sprawa C-51/13) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Bezpośrednie ubezpieczenie na życie — Dyrektywa 92/96/EWG — Artykuł 31 ust. 3 — Informacje, które należy przekazać ubezpieczającemu — Obowiązek przekazania przez ubezpieczyciela dodatkowych informacji dotyczących kosztów i składek na podstawie ogólnych norm prawa krajowego)

(2015/C 213/06)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Rechtbank Rotterdam

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Levensverzekering Mij NV

Strona pozwana: Hubertus Wilhelmus van Leeuwen

Sentencja

- 1) Artykuł 31 ust. 3 dyrektywy Rady 92/96/EWG z dnia 10 listopada 1992 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do bezpośrednich ubezpieczeń na życie oraz zmieniającej dyrektywy 79/267/EWG i 90/619/EWG (trzeciej dyrektywy w sprawie ubezpieczeń na życie) należy interpretować w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie temu, aby zakład ubezpieczeń, na podstawie ogólnych zasad prawa krajowego, takich jak „otwarte lub niepisane normy” będące przedmiotem postępowania głównego, był zobowiązany do przekazania ubezpieczającemu określonych informacji dodatkowych, oprócz informacji wymienionych w załączniku II do dyrektywy, pod warunkiem, że wymagane informacje są jasne, precyzyjne i konieczne do właściwego zrozumienia przez ubezpieczającego istotnych elementów zobowiązania, oraz że gwarantują one dostateczną pewność prawa, czego zbadanie należy do sądu odsyłającego.
- 2) Skutki, jakie prawo krajowe wiąże z brakiem przekazania tych informacji, są co do zasady pozbawione znaczenia w odniesieniu do zgodności obowiązku udzielenia informacji z art. 31 ust. 3 dyrektywy 92/96.

⁽¹⁾ Dz.U. C 141 z 18.5.2013.